

Biblická hodina – 10.07.2025

Suspírium: „Ak niekto na splnenie sľubu alebo nejakého dobrovoľného záväzku prinesie obeť spoločenstva Hospodinovi z dobytku alebo oviec, len bezchybné sa mu bude páčiť. Nesmie mať nijakú chybu. Hospodinovi nesmiete priniesť nič slepé, dolámané, poškodené, vredové, svrabové či lišajové. Nič z toho neprinášajte na ohňovú obeť Hospodinovi na oltár.“ (IIIMojž 22,21-22) Amen.

Začiatková pieseň: Žalm č. 135: „Halleluja Pánovi, ...“

Modlitba: Ďakujem Ti, Pane môj, že keď sa v tomto svete stratím, ukazuješ mi podstatu celistvosti. Dnes ešte nechápem, čo mi zajtrašok skutočne prinesie, ale s vierou zverujem ťažké dni Tebe, môjmu milujúcemu nebeskému Otcovi. Medzi všetkými médiami si Ty skutočnou radostnou novinou, medzi všetkými možnosťami si cieľom, môj drahý Kriste. Bože môj, dnes sa modlím, aby si mi skrze tejto biblickej stati pomohol sformulovať, aká je Tvoja dobrá správa, a ako Tvoj povolaný učeník môže po celý svoj život šíriť vo svete, že som Tvoj, Pane môj. Vyznávam, že len skrze Teba môžem obstať uprostred ťažkostí, Tvoje poslanie je dnes stále balzomom, Tvoje prívetivé spoločenstvo je spoločenstvom lásky s Tebou a medzi sestrami a bratmi vzájomne. Postav ma teraz vnútorne tak, aby nebolo dôležité to, čo hovoria iní, ale len to, čo Ty formuluješ smerom ku mne skrze Svoje spásne milosrdenstvo. Postav sa do stredu a zavolaj na mňa. Postav sa nad vodu a prehovor, aby nebol neveriaci, ale veriaci. Zostaň so mnou, Ježišu môj, lebo sa blíži večer. Pre Ježiša, vypočuj moju modlitbu. Amen.

Biblický text: Prvá Kniha Mojžišova 15. kapitola: *„Po týchto udalostiach zaznelo Abrámovi vo videní Hospodinovo slovo: „Neboj sa, Abrám, ja som tvoj štít, tvoja hojná odmena.“ Abrám povedal: „Pán, Hospodin, čože mi dáš?! Veď odchádzam bezdetný a dedičom môjho domu bude damaský Eliezer.“ Abrám ešte dodal: „Veď si mi nedal potomka a môj sluha, narodený v mojom dome, má byť mojím dedičom?“ Hospodin mu však povedal: „On nebude tvojím dedičom. Tvojím dedičom bude ten, čo vyjde z teba.“ Vyviedol ho von a povedal mu: „Len sa pozri na nebo a spočítaj hviezdy, ak ich môžeš spočítať,“ a dodal: „Toľko bude tvojho potomstva.“ Abrám uveril Hospodinovi a on mu to počítal za spravodlivosť. Potom mu povedal: „Ja som Hospodin, ktorý som ťa vyviedol z chaldejského Úru, aby som ti dal do vlastníctva túto krajinu.“ On sa opýtal: „Pán, Hospodin, podľa čoho poznám, že ju budem vlastniť?“ On mu odpovedal: „Prines mi trojročnú jalovicu, trojročnú kozu, trojročného barana, hrdličku a holúbka!“ Keď to všetko priniesol, rozpolil to a jednu polovicu položil naproti druhej, ale vtáky nerozpolil. Dravé vtáky zlietali na mŕtve telá a Abrám ich odháňal. Keď zapadlo slnko, Abrám tvrdo zaspal, zovrela ho tieseň hrozivej*

temnoty. Hospodin povedal Abrámovi: „Dobre si uvedom, že tvoji potomkovia budú prišielcami v cudzej krajine, zotročia ich a štyristo rokov budú s nimi zle zaobchádzať. No ja budem súdiť aj národ, ktorému budú otročiť. Potom vyjdú s veľkým majetkom. Ty však odídeš v pokoji k svojim predkom a pochovajú ťa v úctyhodnej starobe. Vo štvrtom pokolení sa sem však vrátia, lebo doteraz nie sú dovŕšené viny Amorejčanov.“ Keď zapadlo slnko a nastala hustá tma, objavila sa dymiacca pec a ohnivá pochodeň, ktorá prechádzala medzi rozpolenými čiastkami. V ten deň uzavrel Hospodin zmluvu s Abrámom a povedal: „Tvoju potomstvu dám túto krajinu od Egyptského potoka až po Velkú rieku, rieku Eufrat, územie Kénitov, Kenizzejcov, Kadmončanov, Chetitov, Perizzejcov a Refajov, Amorejčanov, Kanaánčanov, Gergasejov a Jebúsejov.“

Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!

Nový začiatok sa začína tým, že Boh volá na Abraháma a vyvedie ho z chaldejského Úru. Prečo Abrahám? Pretože bol taký dobrý človek? Pretože by bol lepší ako ostatní obyvatelia chaldejského Úru? Aj on bol modloslužobníkom, nepoznal Boha a nehladal Ho. Ale napriek tomu bol povolaný, to je tajomstvo vyvolenia. Aj naše. Nie sme lepší, ale Boh nás povolal. Po povolaní Boh uzatvára s Abrahámom zmluvu. Sľubuje mu, že mu dá zem siahajúcu od Egypta až po rieku Eufrat. Dovtedy nemal ani zem, ani deti, hoci už mu všetko Boh zaslúbil, že bude mať potomkov takých početných, ako je hviezd na nebi. Abrahám verí, dôveruje Božiemu slovu, aj keď sa v ňom z času na čas vynárajú pochybnosti. Abrahám verí, ale žiada od Boha znamenie. Boh mu dal úlohu priviesť zo stáda **trojročnú jalovicu, trojročnú kozu a trojročného barana**. Museli to byť silné zvieratá, nie príliš mladé a nie príliš staré. Musel tiež priniesť holúbka a hrdličku. Musel rozťaf tri veľké zvieratá na polovicu a položiť ich oproti sebe. Abrahám tak urobil a nepochybne porozumel Božiemu údelu. Medzi zvieratami sa rozprestierala „krvavá stopa“, po ktorej museli jednotliví členovia zmluvy kráčať. To vyjadruje dve dôležité veci. Prvou je, že odteraz patríme jeden druhému, pretože sme si navzájom dali sľub. Zmluva bola spečatená krvou. Druhou dôležitou mienkou je, že ak jedna strana bude neverná a nedodrží sľub, utrpí rovnaký osud ako tieto zvieratá. Obraz zvierat rozťatých na polovicu má byť veľmi vážnym varovaním pre porušovateľa zmluvy, na ktorého čaká kliatba. Aj tu bolo prítomné požehnanie, ale aj hrozba, teda kliatba. Pre Abraháma muselo byť veľmi dojímavé, že sa k nemu Pán takto sklonil a uzavrel s ním zmluvu. Potom však musel čakať a trvalo to dlho. Medzitým prišli dravé vtáky a začali krúžiť nad kusmi mäsa. Chceli rozkúskované mäso zjesť. Ale to nebolo možné. Najprv musela byť uzavretá zmluva. Abrahám strážil a celý deň odháňal dravé vtáky. Bol to veľký boj a znova a znova vidíme vtáky prilietaf a on beží, aby ich odohnal. Bol to čas prípravy, akoby vtáky hovorili: Boh na teba už zabudol, márne naňho čakáš. Ale Abraháмова viera je už silná, vidíme to z jeho boja s

dravými vtákmi. Robí všetko pre to, aby táto zmluva vznikla a naplnila sa. Bojuje s vtákmi, akoby od toho závisel jeho život. Zmluva s Bohom je pre neho vzácnejšia ako čokoľvek iné. Abrahám verí tomu, čo Pán hovorí. Vykona to, čo Pán prikazuje, a bojuje proti tomu, čo Pána zarmucuje. Sme Abrahámovi podobní aj my? Bojujeme aj my s dravými vtákmi a samozrejme to nemusíme chápať doslovne, ale v tom zmysle, že bojujeme s našou neverou, s našimi hriechmi, proti všetkým tým veciam, ktoré nie sú podľa Pánovej vôle? Bojujeme za čistotu nášho života? Bojujeme za to, aby naše svedomie zostalo čisté? Abrahám bojuje celú noc, až do tmy, keď zaspí, vyčerpaný a vysilený. Ale naozaj spí Abrahám? Nie, tento druh spánku je na hranici medzi spánkom a bdením. V istom bode ho však premáha strach. Abrahám sa cíti veľmi malý v prítomnosti veľkého a svätého Boha. Lebo Boh je stravujúci oheň, v blízkosti ktorého hriešny človek nemôže obstať. Keď niekto skutočne pozná Pána, vidí, cíti niečo z Jeho majestátnosti a slávy, cíti sa taký malý a ničota ho premáha. Abrahám vtedy počuje hlas Pána. Hlas Pána hovorí o biede, ktorá postihne Jeho ľud v Egypte, ale zároveň o Jeho úžasnom vyslobodení, o zaslúbení kanaánskej krajiny. Pánova cesta s Jeho ľudom vedie cez hlbiny a temnotu. Ale na konci tmavého tunela svieti svetlo. Teraz nasleduje znamenie: pomedzi kusy mäsa prechádza dymiaci pec a ohnivá pochodeň. Je to zjavne sám Boh, symbolizovaný dymom a ohňom. Týmto spôsobom Pán potvrdzuje zmluvu uzavretú s Abrahámom. Čo je tu zarážajúce? Nuž, Boh prechádza sám pomedzi kusy mäsa. Abrahám ho nenasleduje pár krokov? Nemôže nasledovať Pána, môže túto udalosť len v polosne sledovať. Ale zmluva patrí aj jemu, pretože Pán ju s ním uzavrel. Hospodin týmto spôsobom dáva Abrahámovi zvláštne poučenie. Poučenie je, že táto zmluva nie je uzavretá medzi rovnocennými stranami. Tieto dve strany nie sú na rovnakej úrovni. Je to zmluva milosti, ktorú inicioval Pán, zo Svojej blahosklonnej lásky, zo Svojej dobroty. Tu Boh uzatvára zmluvu so smrteľným človekom. Skutočnosť, že iba Boh prechádza medzi kusmi tela, naznačuje, že On túto zmluvu uzatvára a On ju zaručuje. Jej naplnenie nezávisí od ľudského výkonu. Ani Abrahám, otec veriacich, nie je zárukou naplnenia zmluvy. Abrahám len bezmocne leží ako dieťa v náručí svojej matky. Tu žiari evanjelium. Boh hľadá človeka. Nečaká na našu iniciatívu, na náš výkon. Keby táto záležitosť závisela od nás, bola by od začiatku odsúdená na neúspech. Jedným z veľkých učení reformácie je predurčenie, vyvolenie milosti. A to je stopercentne Božia milosť. Môžeme sa nad tým len čudovať. Ľudia často hovoria: Nežiadal som o krst. Tým myslia, že krst nemluvniatka pre nich nič neznamena. Práve tu však Božia milosť žiari najkrajšie; my sme nehľadali Boha, pretože ako malé deti sme Ho nemohli hľadať, ale On už hľadal nás. Predstavme si, že Abrahám sa musel vydať z druhej strany medzi kusmi mäsa a niekde v polovici cesty by sa stretol s Hospodinom. To by znamenalo, že táto zmluva závisela napoly od Boha a napoly od Abraháma. Ak by to tak bolo, potom by v prípade Abrahámovho hriechu všetko skončilo. Ale

takto v tejto zmluve zviŕfazila milosť. Na túto udalosť, na túto skúsenosť, ako Boh prechádza cez kusy mäsa v ohni a dyme, Abrahám nikdy nemohol zabudnúť. Počas svojich skúšok a slabosti viery si na to mohol spomenúť. Ale to neplatí len v živote Abraháma, ale v živote každého Božieho dieťaťa. Naša zmluva s Bohom je pre nás utešujúcou silou. Príbeh zo života Martina Luthera je veľmi známy, keď ho napadol Satan a on vyryl nožom do dubového stola: „Baptisatus sum“, čo znamená „som pokrstený“, to znamená žijem v Božej zmluve.

Božia zmluva znamená, že Pán čaká na návrat svojich márnотratných synov a dcér. Ak sa zamyslíme nad touto zmluvou, bez ohľadu na to, ako hlboko sme klesli, môžeme povedať: Vrátim sa k Svojmu Otcovi. (viď. Lk 15, 18) Aj keď sme zhrešili, nezúfajme, nezostávajme v hriechu, pretože krst je znamením, že Boh s nami uzatvára zmluvu. Ale ako je možné, že mocný a svätý Boh sa skláňa pred hriešnym človekom? Ale ako je možné, že Boh chce uzavrieť zmluvu s nečistým ľudom? Tu je fakt, že zmluva s Abrahámom stála životy zvierat, musela byť preliata krv. Aby Boh s nami uzavrel zmluvu, bola potrebná krv. Na to musela byť preliata krv Baránka, Ježiša. Boh k nám prišiel skrze krv, o tom sa hovorí aj v dvoch sviatostiach, v krste a vo svätej večeri Pánovej. Naše vykúpenie sa uskutočnilo za cenu Ježišovej drahocennej krvi. Potom už Abrahám nemusí urobiť nič viac? Ale áno. Pretože Boh mu neskôr povedal: kráčaj predom mnou a buď bezúhonný, teda dokonalý. Táto krátka veta obsahuje celý náš život. Boh nehovorí, urob toto alebo tamto, splň a naplň všetko, ale kráčaj predom mnou. Ja sa k tebe milostivo obrátim tvárou, ale aj ty sa obráť ku mne. Podaj mi ruku, budme dobrí priatelia, kráčajme spolu, buď ku mne úprimný. Vieme, že dokonalosť v Biblii neznamena bezhriešnosť, pretože nič také neexistuje, ani Abrahám nebol bezhriešnym človekom. V tomto zmysle bol dokonalý iba Ježiš, Ktorý nám i dnes hovorí: „*Vy teda buďte dokonalí, ako je dokonalý váš nebeský Otec.*“ (Mt 5,48) Boh od nás očakáva úprimnosť, aby sme boli k Nemu úprimní, aby naše srdce úplne patrilo Jemu. „*Dokedy budeme preskakovať na obe strany?*“ (IKr 18,21) Ale kedy sa to podarí? Ak budeme brať Pána vážne, ak budeme veriť v Jeho sľuby a dôverovať Mu. Tvárou Hospodina pre nás je Pán Ježiš Kristus. Musíme sa Ho držať, pretože On je naša spravodlivosť, ale aj naša svätosť. On nám stačí. Amen.

Biblický text: Evanjelium podľa Marka 3. kapitola 13-21.veršov: „*Potom vystúpil na vrch a pozval k sebe tých, ktorých sám chcel. A oni prišli k nemu. Vtedy ustanovil Dvanástich, ktorých nazval apoštolmi, aby boli s ním a mohol ich posilať kázať a aby mali moc vyhánať démonov. Toto sú Dvanásti, ktorých ustanovil: Šimon, ktorému dal meno Peter, Jakub Zebedejov a Ján, Jakubov brat – ktorým dal meno Boanérgeš, čo značí synovia hromu, ďalej Ondrej, Filip, Bartolomej, Matúš, Tomáš, Jakub Alfejev, Tadeáš, Šimon Kanaánsky a Judáš Iškariotský, ktorý ho aj zradil. Potom vošiel do domu a znova sa zišiel zástup,*

takže si nemohli ani chleba zjesť. Keď sa to dopočuli jeho príbuzní, prišli, aby ho odviedli, lebo hovorili, že sa pomiatol."

Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!

Naďalej sledujeme život Pána Ježiša, povolanie dvanástich učeníkov ožíva pred našimi očami. Vrch vyjadruje blízkosť Boha. Na vrchu sa modlí za svojich učeníkov, ktorých dostáva od Otca. Je to veľmi dôležitý moment, pretože nie je nepodstatné, kto ho bude sprevádzať, komu zverí svoje učenie, kto ho bude zastupovať pred ľuďmi. Predtým, ako sa rozhodne, diskutuje o ňom s Otcom a z tohto ticha už pevne kráča medzi ľuďmi a s istotou, volá ich po mene, vyberá si ich. V tomto tichu spoznal vnútorné vlastnosti tých, ktorí ho budú nasledovať, preto ho to neprekvapuje, ale vie aj to, čím sa v Jeho rukách stanú. Keďže Ježiš koná v našom Slove, je vzorom aj pre nás. Koľkokrát sa musíme rozhodovať o dôležitých veciach, nájdeme si príležitosť byť ticho? Pýtame sa na názor obdivuhodného Radcu? Vyberám si priateľa, manžela/manželku, alebo ho prosím a prijímam z Božích rúk? Správnym postojom by bol ten druhý.

Pozrime sa, na čo si Ježiš vyvolil dvanástich. Byť s Ním. Podstatou povolania je byť s Ním a zostať v ňom. Takže na prvom mieste nie je služba, pomoc druhým, ale neobyčajný vzťah s Ním. Ak som s Ježišom, a bol som pozdvihnutý, spoznal som Jeho vôľu, potom môže prísť služba. Ale tá môže prísť iba vtedy, keď ma pošle osobne. Bez povolania a poslania nie som učeníkom. Učeníci si nevybrali Ježiša, ale On si vyvolil učeníkov. Toto by malo byť aj dnes poradím: ***„Nie vy ste si vyvolili mňa, ale ja som si vyvolil vás a ustanovil som vás, aby ste šli a prinášali ovocie, aby vaše ovocie zostávalo, a aby vám Otec dal všetko, o čo ho budete prosiť v mojom mene. Prikazujem vám, aby ste sa navzájom milovali.“*** (Jn 15,16-17)

Je to veľavravný príbeh, ako ich volá jedného po druhom a po mene. Pozná mňa aj vás. Vie, kto sme, čo je v našich srdciach, a dokonca aj naše emócie. Ježiš vidí, Jána a Jakuba a nazýva ich synmi hromu. Vie, že v ich srdciach a emóciách sú stále blesky. Keď ich menuje, zároveň vynáša na povrch realitu, ktorá je v nich, ale pre ostatných neviditeľná, a konfrontuje ich s ňou. Ste tým, kým ste teraz, ale syn hromu bude skrotený Ježišovou bytosťou na milovaného učeníka, apoštola lásky. Ježiš nám tiež ukazuje, kto sme, určite nie je ľahké tomu čeliť, ale robí to, pretože v tomto procese ponúka premieňajúcu pec svojej bytosti, v ktorej sa aj moja prirodzenosť môže stať Kristovou. Nie je to ľahké, ale s Kristom je to skutočnosť.

Vidíme tiež, že Ježišovi nerozumejú, ani jeho rodinní príslušníci. Kým im nebude odhalená realita Jeho bytia, kým za zovňajškom tesára nepoznajú Boha prítomného v ňom, neporozumejú Jeho poslaniu. Aj my ho pochopíme, iba keď v ňom uvidíme Božieho Syna. Ani nás nepochopia. Aj dnešný učeník je opovrhovaný a napádaný rovnakým spôsobom, až kým pred ním nezažiari

Kristus. Pán však dáva silu a pokoj, aby znášal urážky, nepochopenie a odmietnutie.

Záverečná modlitba: Vyzývam milých bratov a drahé sestry, aby sa doma vo svojej tichosti pomodlili za to, čo Vás povzbudilo, alebo za tú slabosť, ktorú ste vyrozumeli pri čítaní biblického textu.

Modlitba Pánova

Požehnanie: „Ježiš mu odpovedal: „Ak ma niekto miluje, bude zachovávať moje slovo a môj Otec ho bude milovať. A prideme k nemu a urobíme si u neho príbytok.“ (Jn 14,23) Amen.

Záverečná pieseň: Chválospev č. 549: „Môj Pán Ježiš má ma rád, ...“

ZLATICA ORAVCOVÁ: VČIELKA A PAVÚK (Proti nerozvážnosti)

Jedna včielka medonosná kúpila si malé krosná.
A na nich tká z nitiek medu melódiu zlatohnedú.
Jeden pavúk, pradiar veľký, opýtal sa tejto včielky,
dotknúc sa jej zlatých krádel: Môžeme ti dať nitiek prídel?

A včielka za ten dar nový med ponúkla pavúkovi.
Tak si títo dvaja milí zaraz nitky vymenili.

Tu hľa, pavúk v žitia kvete, už sa topí v sladkom mede.
A včielka sa naša malá v pavučine zamotala.

Nech každý má svoje nite!
A skúma vždy svedomite, čo prijíma a čo dáva...
V tom je láska, radosť pravá!
Veď každému dal Boh dary-
nech si s nimi hospodári!
Každému dal Pán Boh prácu –
nech ňou chváli nebies Vládcu!